

Tres Días
Before the Fall
 (2008, F. Javier Gutiérrez)

De wereld vergaat, toch is iets in aantocht dat nog bedreigender is. In de spectaculaire openingsscène van moeilijk te definiëren *Tres Días* wordt een satelliet uit balans geslagen, waarna domino en uienringen in closeup direct duidelijk maken dat contrast een rol zal spelen. Meteorieten slaan in onze filmwereld regelmatig op hol, al dan niet gevolgd door macho heldenmissie of algehele destructie. Deze in Andalucía geschoten thriller houdt de globale ramp echter bij krakkemikkige televisiebeelden en trekt zich snel terug in een van de rest van de wereld afgesloten huis, toch kan er ook met geen mogelijkheid groots label van existentialistische filosofie op geplakt worden. Dientengevolge schippert het geheel tussen kunst en kitsch, tussen diepgang en vermaak, sfeer is de bepalende factor en onvoorspelbaarheid overheerst. Tijdens het eerste kwartier lijkt stoffig drama op de loer te liggen, maar een handvol gebeurtenissen later is de spanning helemaal terug. Zo nu en dan lijkt zelfs grimmig afgestevend te worden op klassieke horror à la *The Hills Have Eyes*, de verminkte lijken in een beige woestijn blijven niettemin grotendeels achterwege.

Meest indrukwekkende aan deze debuutfilm van talent Gutiérrez is het Goya winnende geluid, in combinatie met briljant gebruik van licht, zowel natuurlijk als artificieel. Of het nou een krakend trappenhuis of een nachtelijk bos is, het ziet er allemaal prachtig uit. Zelfs aurora borealis passeert de revue, zonder als gimmick over te komen. Enigszins storend is het op momenten flitsende camerawerk, al draagt dit ook wel weer bij aan de toonzettende twijfel over indeling in genre, een ontwikkeling die alleen maar toegejuicht kan worden. De acteurs, in alle mogelijke leeftijden en van diverse pluimage, zijn zonder uitzondering prima in orde.

Het karakter van hoofdpersoon Ale is afwisselend onbegrijpelijk agressief en logisch achterdochtig, zo beschermt hij de kinderen van zijn broer tegen een oude bekende. Hij vertrouwt niemand, maar heeft daar uitstekende redenen voor, die langzaam worden onthuld. Het 'grotere gevaar', het einde van alle leven over drie dagen, ebt gestaag weg, doch blijft in het achterhoofd aanwezig. Bij elke confrontatie zoemt de vraag wat in vredesnaam het nut van uitvechten is, als volgens de media niemand die naderende catastrofe van ongekende omvang zal overleven. En zo behoudt *Tres Días* ondanks relatief eenvoudig verhaal zijn altijd effectieve uitgangspunt, die welbekende eeuwige vraag: 'wat zou jij doen?'

Menno Peeters, 29 januari 2010

speelduur:
93 min.

cast:
Victor Clavijo – Alejandro
Mariana Cordero – Rosa
Eduard Fernández – Lucio
Juan Galván – Nico

script:
F. Javier Gutiérrez
Juan Velarde

cinematografie:
Miguel Ángel Mora

muziek:
Antonio Meliveo

